

SKO.ZP/415/334/2019

Kraków, dn. 27 czerwca 2019 r.

L. dz.

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Krakowie w składzie:

Tomasz Gawroński (przewodniczący)

Anna Kawecka (sprawozdawca)

Łukasz Puszyński

- po rozpatrzeniu odwołania Pana [imię] działającego przez radcę prawnego [imię]
od wydanej z upoważnienia Prezydenta Miasta Krakowa decyzji z
dnia 26.03.2019 r. nr AU-2/6730.2/353/2019, orzekającej o odmowie ustalenia warunków
zabudowy dla zamierzenia inwestycyjnego pn. budowa budynku usługowego z garażem
podziemnym, garażem w parterze (wewnętrznymi instalacjami wod-kan, c.o., c.w.u.,
elektryczna, wentylacja mechaniczna) na działkach nr 71/9, 72/1, 73/1, 80/26 obr. 31
Podgórze, budowa sieci wodociągowej na działce nr 80/26, 279/15, 182/42 oraz budowa drogi
wewnętrznej na działkach nr 279/12, 279/14 i 279/15 obr. 31 Podgórze przy ul.
Rostworowskiego - Kobierzyńskiej w Krakowie ,

- działając na podstawie art. 54, art. 59, art. 61, art. 64 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o
planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2018, poz. 1945 t.j.), § 1-9
rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 roku w sprawie sposobu
ustalenia wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku
braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. nr 164, poz. 1588) oraz art.
7, art. 8 § 2, art. 77, 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz.
2096 ze zm.),

**uchyla zaskarżoną decyzję i przekazuje sprawę Organowi I instancji do
ponownego rozpatrzenia**

UZASADNIENIE

Opisaną na wstępie decyzją Prezydent Miasta Krakowa orzekł z wniosku Pana
o odmowie ustalenia warunków zabudowy dla zamierzenia inwestycyjnego pn.
budowa budynku usługowego z garażem podziemnym, garażem w parterze (wewnętrznymi
instalacjami wod-kan, c.o., c.w.u., elektryczna, wentylacja mechaniczna) na działkach nr 71/9,
72/1, 73/1, 80/26 obr. 31 Podgórze, budowa sieci wodociągowej na działce nr 80/26, 279/15,
182/42 oraz budowa drogi wewnętrznej na działkach nr 279/12, 279/14 i 279/15 obr. 31
Podgórze przy ul. Rostworowskiego - Kobierzyńskiej w Krakowie .

W uzasadnieniu podniesiono, że postępowanie w sprawie wszczęto na wniosek z dnia 4
kwietnia 2018 r. Teren określony we wniosku nie jest objęty miejscowym planem
zagospodarowania przestrzennego, stąd też przeprowadzono postępowanie na zasadach i w
trybie przewidzianym w art. 59 i nast. ustawy z dnia 27.03.2003 r. o planowaniu i
zagospodarowaniu przestrzennym.

W toku postępowania przeprowadzono analizę urbanistyczno - architektoniczną obszaru
wyznaczonego zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym, z której wynika, iż teren objęty

wnioskiem położony jest w rejonie północno – zachodniego narożnika skrzyżowania ulic Kobierzyńskiej i ciągu ulic Rostworowskiego – Ruczaj. Dominację obszaru stanowią szerokie ciągi komunikacyjne ulic, otoczone przez mieszkalne budynki jednorodzinne, które uległy przebudowie i nadbudowie oraz przez budynki wielorodzinne osiedla Ruczaj. Ulice Ruczaj i Rostworowskiego stanowią fragment realizowanej Trasy Łągiwenickiej. Teren działek nr 72/1, 73/1, 71/9, 80/26 obr. 31 Podgórze jest płaski, niezabudowany, zagospodarowany – stanowi fragment urządnego skweru miejskiego.

Dalej wyjaśniono, iż Inwestor planuje budowę sześciokondygnacyjnego budynku usługowego z garażem podziemnym i w parterze na działkach położonych w północno – zachodnim narożniku skrzyżowania ulic Rostworowskiego i Kobierzyńskiej oraz niezbędnej infrastruktury technicznej i drogowej. Analiza urbanistyczno – architektoniczna obszaru wokół terenu inwestycji wykazała, że po stronie planowanej inwestycji tj. po południowo – zachodniej stronie ulic Rostworowskiego – Ruczaj, linia rozgraniczająca rezerwę jw. pokrywa się z granicami działek drogowych nr 182/42i 201/3. Najbliżej zbliżony do działek jest pawilon stacji benzynowej nr 33, który wyznacza linię zabudowy w odległości ok. 15 m od dz. nr 201/3. Budynki wyższe wyznaczają linię zabudowy w odległości ok. 19,5 m od granicy działki nr 182/42. Następnie wskazano, iż zabudowa kilkukondygnacyjna zlokalizowana jest nie bliżej niż 24,5 m od północno – zachodniej działki drogowej. Linie zabudowy wyznaczonej przez istniejące budynki wielokondygnacyjne ograniczają teren inwestycji kubaturowej do ok. 350 m², co wyklucza lokalizację budynku o parametrach wskazanych we wniosku. Wskazano, iż brak jest w obszarze analizowanym działki sąsiedniej, której zabudowa mogłaby stanowić podstawę do wyznaczenia linii zabudowy na terenie objętym wnioskiem pod budowę inwestycji kubaturowej. W przedmiotowej sprawie – co zauważa organ – koniecznym byłoby wykreowanie nowej linii zabudowy w oderwaniu od zabudowy istniejącej. Uprawnienie do takiego kreowania ładu przestrzennego nie przysługuje organowi właściwemu dla ustalenia warunków zabudowy. Organ podkreślił, iż warunki istniejącego ładu przestrzennego uniemożliwiają lokalizację zabudowy usługowej przed linią istniejącej zabudowy. Reasumując w obszarze analizowanym brak jest działki sąsiedniej, której zabudowa mogłaby stanowić podstawę do kontynuacji dla zabudowy nieruchomości złożonej z działek nr 72/1, 73/1, 71/9, 80/26 obr. 31 Podgórze. Podkreślono, że realizacja zabudowy o parametrach i w miejscu wskazanym we wniosku stałaby w sprzeczności z zasadą zachowania ładu przestrzennego., bowiem brzmienie art. 61 ustawy wyłącza takie działania kreacyjne, które nie stanowią kontynuacji zastanych wartości.

Odwołanie od powyższej decyzji w ustawowym terminie złożył Pan działający przez radcę prawnego Andrzeja Dziewałtowskiego – Gintowta.

W treści odwołania wskazano na naruszenie § 4 ust. 1 oraz ust. 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 roku w sprawie sposobu ustalenia wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. nr 164, poz. 1588) w zw. z art. 61 oraz art. 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i ustalenie linii zabudowy dla planowanej inwestycji w oparciu o dotychczasową linię zabudowy z jednoczesnym wyprowadzeniem wniosku w toku analizy, że dotychczasowej linii zabudowy nie jest możliwe ze względu na jej zróżnicowanie, a w konsekwencji wydanie zaskarżonej decyzji i drastyczne ograniczenie możliwości zabudowy działek objętych wnioskiem. Wskazano na naruszenie § 5 ust. 1 oraz 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 roku w sprawie sposobu ustalenia wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. nr 164, poz. 1588) w zw. z art. 61 oraz art. 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i ustalenie wskaźnika wielkości powierzchni nowej zabudowy w stosunku do powierzchni działki/terenu w stopniu niższym niż rzeczywistym na obszarze analizy i z całkowitym pominięciem sektorowego przeznaczenia terenów analizowanych oraz ich specyfiki. Wskazano na niepełnie i niewyczerpujące

przeprowadzenie postępowania dowodowego przez organ I instancji. W treści uzasadnienia przywołano stosowne przepisy prawa oraz wskazano na linię orzeczniczą. Wniesiono o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Krakowie po przeprowadzeniu analizy zgromadzonego materiału dowodowego stwierdziło, co następuje.

Na wstępie Kolegium Odwoławcze pragnie podkreślić, że nie jest związane granicami odwołania i obowiązane jest z urzędu dokonać w całości kontroli przeprowadzonego postępowania, jak również zaskarżonej decyzji, niezależnie od treści zarzutów podniesionych przez stronę postępowania. Poza sporem pozostaje to, że w niniejszej sprawie wobec nieobowiązania planu miejscowego zagospodarowania przestrzennego, istniały podstawy do przeprowadzenia postępowania na zasadach i w trybie art. 59 i nast. ustawy o *planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* – zwanej dalej „ustawą” i że postępowanie to prowadzone było przez organ właściwy – zgodnie ze wskazaniem z art. 60 ust.1 w/w ustawy –Prezydenta Miasta Krakowa.

Jak słusznie podał Organ I instancji w zaskarżonej decyzji, dla wydania decyzji w.z., konieczne jest łącznie spełnienie warunków, o jakich mowa w art. 61 ust 1 ustawy. Jednym z nich jest występowanie, na obszarze analizowanym, co najmniej jednej działki sąsiedniej, dostępnej z tej samej drogi publicznej, zabudowanej w sposób pozwalający na określenie wymagań dotyczących nowej zabudowy w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym gabarytów i formy architektonicznej obiektów budowlanych, linii zabudowy oraz intensywności wykorzystania terenu (art.61 ust. 1 pkt1 ustawy). Z uwagi na użycie przez Ustawodawcę słowa „łącznie” w komentowanym przepisie, należy stwierdzić, że przy braku działki sąsiedniej, odpowiadającej opisanym powyżej wymaganiom, wydanie decyzji o warunkach zabudowy nie jest możliwe, jak też niemożliwe jest wydanie decyzji, przy braku spełnienia któregośkolwiek z pozostałych punktów tego przepisu.

Weryfikacja przesłanek ustalenia warunków zabudowy wiąże się z koniecznością przeprowadzenia analizy urbanistyczno-architektonicznej. Sposób, w jaki należy ustalać parametry przyszłej (planowanej) inwestycji, określony został w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. Nr 164, poz. 1588). W pierwszej kolejności, stosownie do § 3 ust. 1 wskazanego wyżej rozporządzenia, niezbędne jest wyznaczenie wokół działki budowlanej, której dotyczy wniosek o ustalenie warunków zabudowy, obszaru analizowanego, a następnie przeprowadzenie na nim analizy funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu w zakresie warunków, o których mowa w art. 61 ust. 1-5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Definicja "obszaru analizowanego" zawarta jest w § 2 pkt 4 rozporządzenia, a zatem przez "obszar analizowany" należy rozumieć teren określony i wyznaczony granicami, którego funkcję zabudowy i zagospodarowania oraz cechy zabudowy i zagospodarowania analizuje się w celu ustalenia wymagań dla nowej zabudowy i zagospodarowania. Granice obszaru analizowanego wyznacza się w odległości nie mniejszej niż trzykrotna szerokość frontu działki objętej wnioskiem o ustalenie warunków zabudowy, nie mniejszej jednak niż 50 metrów (§ 3 ust. 2). Obszar analizowany należy zatem ustalić tak by, o ile to nie kłóci się z zastanym w danym obszarze ładem urbanistycznym, wnioskodawca mógł zrealizować inwestycję w żądanym przez niego kształcie. Organ administracji winien w każdym przypadku wyjaśnić w uzasadnieniu swej decyzji przyczyny przyjęcia takiego, a nie innego obszaru analizowanego. Sposób ustalenia granic obszaru analizowanego, w tym wskazanie kryteriów, w oparciu o które taki obszar wyznaczono, jak również ocena innych okoliczności

niezbędnych do prawidłowego ustalenia warunków zabudowy powinny wynikać przede wszystkim z uzasadnienia decyzji o ustaleniu warunków zabudowy. Wyznaczenie granic obszaru analizowanego nie odbywa się wedle sztywnej zasady, konieczne jest jednak, aby jego granice nie były mniejsze niż trzykrotna szerokość frontu działki objętej wnioskiem i nie mniejsze niż 50 m, co stanowi minimum.

W niniejszej sprawie, w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego, we wrześniu 2018 r. przeprowadzono analizę, o jakiej mowa w § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury. Analiza zawiera część graficzną – mapę ewidencyjną, na której zakreślono granice obszaru analizowanego, granice terenu objętego wnioskiem, jak i część tekstową. Organ zweryfikował warunki oraz zasady zagospodarowania terenu i jego zabudowy wynikające z art. 61 ust.1 ustawy, w tym w szczególności dotyczące ustalenia:

- 1) linii zabudowy;
- 2) wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki albo terenu;
- 3) szerokości elewacji frontowej;
- 4) wysokości górnej krawędzi elewacji frontowej, jej gzymsu lub attyki;
- 5) geometrii dachu (kąta nachylenia, wysokości kalenicy i układu połaci dachowych).

Zasadę dobrego sąsiedztwa, o której mowa powyżej na grunt prawa polskiego wprowadza art. 61 ust.1 pkt 1 ustawy uzależniający zmianę w zagospodarowaniu terenu od dostosowania się do określonych cech zagospodarowania terenu sąsiedniego. Celem tej zasady jest zagwarantowanie ładu przestrzennego, określonego w art. 2 pkt 1 ustawy, czyli takiego ukształtowania przestrzeni, które tworzy harmonijną całość oraz uwzględnia wszelkie uwarunkowania i wymagania funkcjonalne, gospodarczo – społeczne, środowiskowe, kulturowe oraz kompozycyjno – estetyczne. Powyższy przepis wskazuje kumulatywne przesłanki składające się na zagwarantowanie ładu przestrzennego. Z kolei pod pojęciem cech zabudowy i zagospodarowania terenu (§ 2 pkt 3 rozporządzenia) należy rozumieć w szczególności gabaryty, formę architektoniczną obiektów budowlanych, usytuowanie linii zabudowy oraz intensywność wykorzystania terenu, zaś działka sąsiednia to działka dostępna z tej samej drogi publicznej, która jest zabudowana w sposób pozwalający na określenie wymagań dotyczących nowej zabudowy w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym gabarytów i formy architektonicznej obiektów budowlanych, linii zabudowy oraz intensywności wykorzystania terenu (art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy). Należy w tym miejscu podkreślić, że zgodnie z wolą ustawodawcy wyrażoną w art. 60 ust. 4 ustawy, ustalenie warunków zabudowy odbywa się z udziałem osoby posiadającej wiadomości specjalne. Osoba taka, wpisana na listę izby samorządu zawodowego urbanistów lub architektów, dzięki swojej wiedzy, ma dać gwarancję właściwego stosowania cytowanego tu przepisu art. 61 ust. 1 i następnych ustawy.

W rozpoznawanej sprawie autor analizy wyjaśnił, że analiza urbanistyczno – architektoniczna obszaru wokół terenu inwestycji wykazała, że po stronie planowanej inwestycji tj. po południowo – zachodniej stronie ulic Rostworowskiego – Ruczaj, linia rozgraniczająca rezerwę jw. pokrywa się z granicami działek drogowych nr 182/42i 201/3. Najbliżej zbliżony do działek jest pawilon stacji benzynowej nr 33, który wyznacza linię zabudowy w odległości ok. 15 m od dz. nr 201/3. Budynki wyższe wyznaczają linię zabudowy w odległości ok. 19,5 m od granicy działki nr 182/42. Następnie wskazano, iż zabudowa kilkukondygnacyjna zlokalizowana jest nie bliżej niż 24,5 m od północno – zachodniej działki drogowej. Linie zabudowy wyznaczonej przez istniejące budynki wielokondygnacyjne ograniczają teren inwestycji kubaturowej do ok. 350 m², co wyklucza lokalizację budynku o parametrach wskazanych we wniosku. Wskazano, iż brak jest w obszarze analizowanym działki sąsiedniej, której zabudowa mogłaby stanowić podstawę do wyznaczenia linii zabudowy na terenie objętym wnioskiem pod budowę inwestycji kubaturowej. Z uwagi na stwierdzenie Organu I instancji braku w obszarze analizowanym działki zabudowanej w sposób pozwalający na określenie wymagań dotyczących nowej zabudowy w zakresie kontynuacji parametrów, cech

i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu organ uznał brak możliwości ustalenia parametrów dla nowej zabudowy.

Orzekające w niniejszym składzie Kolegium nie podziela przytoczonego powyżej stanowiska wyrażonego w treści uzasadnienia decyzji organu I instancji, co do wystarczającego uzasadnienia braku możliwości wyznaczenia linii zabudowy dla planowanej inwestycji, jak również braku możliwości ustalenia warunków zabudowy dla planowanego zamierzania inwestycyjnego. Kolegium zwraca uwagę na stanowisko WSA w Krakowie wyrażone w wyroku z dnia 23.11.2009 r. sygn.. akt II SA/Kr 1359/09, gdzie Sąd wyjaśnił, iż brak jest podstaw, by przyjąć, iż inna linia zabudowy, o której mowa w § 4 ust. 4 rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie ustalenia wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1588), musi nawiązywać bądź do linii zabudowy działek po tej samej stronie, bądź stanowić odwzorowanie linii zabudowy działek leżących po przeciwnej stronie drogi. Niemożność wyznaczenia obowiązującej linii zabudowy może wynikać jedynie z istotnych przyczyn i zawsze **musi być szczegółowo i logicznie uzasadniona tak w decyzji organu administracji, jak i w analizie urbanistyczno-architektonicznej.**

W orzecznictwie sądów administracyjnych jednoznacznie podkreśla się, że dopuszczenie wyjątku od ustalonych w przepisach § 4 ust. 1-3 (...) zasad kształtowania linii nowej zabudowy wymaga szczegółowego uzasadnienia w ustaleniach analizy. Z uzasadnienia tego wynikać powinno, czy i dlaczego odstępienie od ogólnych zasad kształtowania linii nowej zabudowy służy realizacji założenia kontynuacji istniejącej zabudowy w zakresie wyznaczonym przez przepis art. 61 ust. 1 u.p.z.p.. W odniesieniu do rozpoznawanej sprawy takie rozważenia organu nie zostały w sposób wszechstronny przeprowadzone, w kontekście rozważenia możliwości ustalenia linii zabudowy, z uwagi na przyjęcie iż linii zabudowy w rozpoznawanej sprawie ustalić się nie da, mimo iż organ sam stwierdza, że zabudowa obszaru analizowanego nie wyznacza czytelnych linii zabudowy, ani wzdłuż ulicy ani w głębi terenu. Stąd też rację ma Odwołujący, że organ I instancji w sytuacji założenia, iż nie da się wyznaczyć linii zabudowy w oparciu o istniejącą czytelną linię zabudowy winien szczegółowo rozważyć ewentualność wyznaczenia tej linii w oparciu o § 4 ust. 4 rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie ustalenia wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1588).

Oczywiście dokonując rozważań w kontekście ustalenia nowej linii zabudowy oparciu o § 4 ust. 4 rozporządzenia nie można pominąć konieczności ustalenia linii zabudowy w sposób zgodny z przepisami odrębnymi.

W odniesieniu do parametru powierzchni nowej zabudowy w stosunku do powierzchni działki/terenu wskazuje się, iż w obszarze analizowanym istnieją działki charakteryzujące się takim parametrem jak wnioskowany, co zostało wskazane w tabelarycznym zestawieniu tego wskaźnika, sporządzonym do analizy (k. nr 98). Organ dokonując rozważań w zakresie ustalenia tego parametru nie może pomijać faktu ich występowania, a raczej rozważyć, czy w kontekście zabudowy sąsiedniej wnioskowany wskaźnik może zostać ustalony. Stwierdzenie Organu I instancji, iż wskaźnik ten znacznie odbiega od wskaźników charakteryzujących zabudowę sąsiednią, nie może wykluczać możliwości uzasadnienia dla jego ustalenia.

W odniesieniu do rozpoznawanej rację ma więc Odwołujący, że w sprawie naruszono przepisy art. 7, art. 77 k.p.a. w kontekście podnoszonych w odwołaniu zarzutów oraz przedstawionych w uzasadnieniu niniejszej decyzji wywodów.

W ponownie prowadzonym postępowaniu administracyjnym Organ I instancji winien więc ustosunkować się do możliwości ustalenia warunków zabudowy dla planowanego zamierzenia inwestycyjnego objętego zamierzeniem inwestycyjnym, poprzez szczegółowe rozważenie możliwości ustalenia parametru linii zabudowy w oparciu o § 4 ust. 4 rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie ustalenia wymagań dotyczących nowej

zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1588). Dopiero wszechstronne rozważenie materiału dowodowego w kontekście możliwości ustalenia parametru linii zabudowy na zasadzie odstępowstwa, pozwoli na poczynienie dalszych rozważań co do ustalenia pozostałych parametrów. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, iż sporządzona w sprawie analiza wskazuje, iż planowane przez Inwestora parametry mieszczą się w parametrach istniejących w obszarze analizowanym. Jednocześnie Kolegium wskazuje, iż Organ prowadząc ponownie postępowanie winien również mieć na względzie możliwość dokonania korekty wniosku przez Inwestora, w granicach umożliwiających ewentualną realizację zamierzenia inwestycyjnego zgodnie z przepisami prawa.

Kolegium Odwoławcze w świetle aktualnie obowiązującego art. 138 § 2 K.p.a. uznało więc, iż koniecznym jest uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy Organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia, celem wyjaśnienia powyższych kwestii mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Strona niezadowolona z treści decyzji, o której mowa w art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 – Kodeks postępowania administracyjnego, może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie, ul. Rakowicka 10.

Ewentualny sprzeciw wnosi się za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Krakowie ul. J. Lea 10, 30 – 048 Kraków, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji. Sprzeciw powinien odpowiadać wymogom przewidzianym przez art. 64b § 2 w zw. z art. 46 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 718), tzn. winien zawierać oznaczenia sądu, imię, nazwisko lub nazwę skarżącego, oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby skarżącego, a w razie ich braku - adresu do doręczeń, wskazanie zaskarżonej decyzji, oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję, żądanie uchylenia decyzji; podpis osoby wnoszącej sprzeciw, a w przypadku wniesienia go przez pełnomocnika - jego podpis z załączeniem do sprzeciwu pełnomocnictwa. Do sprzeciwu należy dołączyć jego odpisy w ilości po jednym dla każdej ze stron uczestniczących w postępowaniu administracyjnym oraz dla organu, którego decyzja jest przedmiotem zaskarżenia

KLAUZULA INFORMACYJNA : Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Krakowie – z siedzibą w Krakowie, ul. Juliusza Lea 10, 30-048 Kraków - informuje, że przetwarzanie Państwa danych osobowych odbywa się zgodnie z przepisami ogólnego rozporządzenia o ochronie danych – RODO (Dz. U. UE. L. z 2016 r. Nr 119, str. 1). Szczegółowe informacje o zasadach przetwarzania Państwa danych osobowych oraz o przysługujących Państwu prawach z tym związanych znajdują się na naszej stronie Biuletynu Informacji Publicznej pod adresem: <https://bip.malopolska.pl/skokrakow/Article/id,240970.html> w zakładce: Ochrona Danych Osobowych.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze
mgr Jolanta Czerwinski

Członek Samorządowego
Kolegium Odwoławczego w Krakowie
mgr Łukasz Pluszyński

Członek
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego w Krakowie
mgr Anna Kawecka

Otrzymują:

1. Strony wg rozdzielnika z wyjątkiem poz. 2, 9 bowiem strona działa przez pełnomocnika poz. nr 1, 16
2. a/a x 2

